

paa Galveien. Mig forekommer det, at det foreliggende Finantslovsforslag har et saadant Indhold, indeholder i sig saa omfattende Bestemmelser til Formaalets Fremme paa de forskjelligste Omraader, at jeg neppe tror, at der er Nogen — det skulde da være Ministeriet af 11te Juni 1875 og Universitetets Professorer samt de Embedsmænd, der beklæde Landets Domstole — der vil neblægge Indsigelse imod, at der med en Finantslov af dette Indhold vil kunne regjeres fyldestgjørende her i Landet. Jeg tror ikke, at Nogen, der vil lægge Haanden paa Hjertet og ærlig afgive en Erklæring, vil benegte dette. Men, siges der saa, hvis man nu modtager et saadant Forslag som det her foreliggende, saa vil Landstinget lide et umaadeligt Tab; thi det vil samtidig blive erkjendt, at Folkethinget har hævdet en Overmagt, som Grundloven ikke tillægger det. Jeg vil dertil sige, at jeg ikke i fjerneste Maade kan se, at Folkethinget vil tilrane sig nogen som helst Magt udenfor den, som Grundloven har tilsagt det. Hvad er det nemlig, Folkethinget har gjort her? Det har sagt Nei til Bevillinger, der ere forlangte, som for de to Posters Vedkommende have fundet deres Afgjørelse ved særlig Lov, medens det for den tredje Postes Vedkommende, som jeg senere skal tillade mig at omtale, er meget tvivlsomt, om den har sin rette Plads her paa Finantsloven. Det er disse Bevillinger, som man har negtet at sætte ind paa Finantsloven. Er det at tilrane sig en Overmagt, et Herredømme over Landstinget? Jeg kan ikke med min bedste Villie skjønne, at der er nogen Sandhed i den Paastand. Lad os engang gaa til en Undersøgelse af de bekjendte Forslag, som der sættes en saa stor Kraft paa at faae opført her paa Finantslovsforslaget. Jeg vil for det Første nævne Dyrtidstillæget. Folkethinget har her sat en Maximumsum, som har min fulde Billigelse; der er her tilbudt Dyrtidstillæg op til Lønninger paa 2500 Kr. Jeg kan ikke se, ligesaa lidt som jeg kan og vil erkjende det, at Dyrtiden har været særlig trykkende for Embedsmænd, der have højere Lønninger, hvorimod jeg villig skal erkjende, at der kan være meget stor Trang til at faae Lønningslovene reviderede, at der kan være Trang til en Lønningsforbedring ogsaa for Embedsmænd, der have Lønninger udover denne Sum. Det vil jeg erkjende, men det er jo et helt andet Spørgsmaal. Her er Tale om Dyrtidstillæg, og man maa skjæle imellem Lønningsforbedring og Dyrtidstillæg. Jeg vil saaledes bestemt fastholde, at der for de Embedsmænds Vedkommende, der have 2,500 Kr. i Løn og derover, ikke kan være særlig Anledning for os til at inddrage dem under denne Bestemmelse, og dog vil man for deres Skyld ikke alene sætte Finantsloven i Fare for ikke at blive vedtagen, men sætte et System i værk, der ligger rent udenfor Grundloven og Forsatningens

Grændser. — Hvad det andet Spørgsmaal angaar, Spørgsmaalet om Universitetet, da vil jeg om dette Spørgsmaal sige dette, at vel erkjender jeg, at Universitetets Ordning er en overordentlig ønskelig Sag, og jeg vilde gjerne have bidraget Mit til, at denne Sag kunde blive ordnet paa en tilfredsstillende Maade, men, mine Herrer! tror man i Virkeligheden, at denne Sag kan ordnes ved den Tvang, her paabyrdes os, og er Universitetet selv tjent med at faae sine Sager ordnede under slige Omstændigheder? Jeg tror det ikke. Betingelsen for, at dette Spørgsmaal kan løses paa en tilfredsstillende Maade, maa være den, at der igjen kommer et Lillidsforhold tilstede, ikke alene imellem de to Faktorer i Statsmagten, men ogsaa imellem de tre Faktorer, samt ogsaa, at der gives En nogenlunde Garanti for, at Lærerne paa Universitetet ikke docere Noget, som strider imod Grundloven, men staa paa Grundlovens Grund. Det er altsaa mit Standpunkt ligeoverfor Løsningen af dette Spørgsmaal. — Hvad det tredje Spørgsmaal angaar, nemlig Pandserfløjt, saa ser jeg paa det saaledes, at jeg i Principet er imod Bygningen af Pandserfløjt af den Størrelse. Mange ville maafte synes som saa om mig, at det er et Spørgsmaal, som jeg ikke vil kunne have nogen begrundet Mening om. (En Stemme: Ja!). Jeg paastaar: Jo; jeg har en begrundet Mening, og jeg vil udtale den. Jeg tror, det er en taktisk Feil af den ærede Marineminister, at han saa stærkt har fremdraget, og gjort til et Konfliktspørgsmaal dette Forslag med Hensyn til Bygningen af et Pandserfløjt af Helgolands-Typen. Jeg tror, at det i Marinens Interesse vilde have været langt mere tjenligt, naar Spørgsmaalet ikke var blevet draget frem i den Form, som det er. Mit Syn paa Udviklingen af vor Marine gaar i den Retning, at vi skulle søge saa vidt muligt at indrette vor Marines Styrke efter vore finansielle Forhold saa godt, som det paa nogen Maade kan lade sig gjøre. Jeg vil her sige til, at mit personlige Standpunkt er det, at jeg vilde gjerne være saa velvillig stemt overfor Marinen, som det nogenlunde var mig muligt, idet jeg gennem den ser den bedste Betryggelse for vort Lands Forsvar, men det forhindrer mig ikke i at være en bestemt Modstander af Bygningen af den Slags Fartøier, som der her er Tale om, thi jeg kan ikke se rettere, end at vore finansielle Kræfter blive opbrugte, længe førend vi have et tilstrækkeligt Forsvar i den Slags Fartøier. Der foreligger et Argument, som er brugt meget ofte ogsaa her i Salen til Forsvar for Bygningen netop af det Slags Skibe, og det er det, at vort Forsvar skal være baseret paa en offensiv Defensiv; hvis vi ere saa heldige, som der er blevet sagt, at kunne aflaa et Angreb, er det ikke nok, at vi aflaa Angtebet, men vi skulle